

813

TRUFFAUT
PER PAULA BONET.

*A tu, que m'has fet viure
en una pel·lícula de Truffaut.*

Primera edició: febrer del 2015
Cinquena impressió: abril del 2015

Disseny i maquetació: Temabcn
a partir d'una idea de Paula Bonet

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé

© Paula Bonet, 2015, del text i les il·lustracions
© La Galera, SAU Editorial, 2015, de l'edició en llengua catalana

Bridge és un segell editorial de La Galera
www.lagaleraeditorial.com/segellbridge/ / lagalera@lagaleraeditorial.com
[facebook.com/editoriallagalera](https://www.facebook.com/editoriallagalera/) / twitter.com/editorialgalera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

Impressió a Tallers Gràfics Soler
Enric Morera, 15. 08950 Esplugues de Llobregat

DL: B-5.853-2014
Impressió a la UE
ISBN: 978-84-940801-2-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*“Un fa les pel·lícules que el turmenten”
François Truffaut*

El llibre que tens a les mans neix de l'admiració cap a l'obra de François Truffaut, cap a la seva manera de veure i reflectir el món i tot allò que l'angoixava o el sobresaltava i que va saber transformar en art.

Aquest llibre és un homenatge il·lustrat a un breu fragment de la seva filmografia i també al realitzador mateix, aquell que considerava que els adversaris que calia vèncer o convèncer no eren els productors o la crítica, sinó el públic, a qui es dirigia com una puta professional: donant-li la il·lusió de l'amor, satisfent-lo, alleujant-lo, però negant-li la boca.

PRIMERA PART
L'HOMME QUE ESTIMAVA EL CINEMA

Biografia

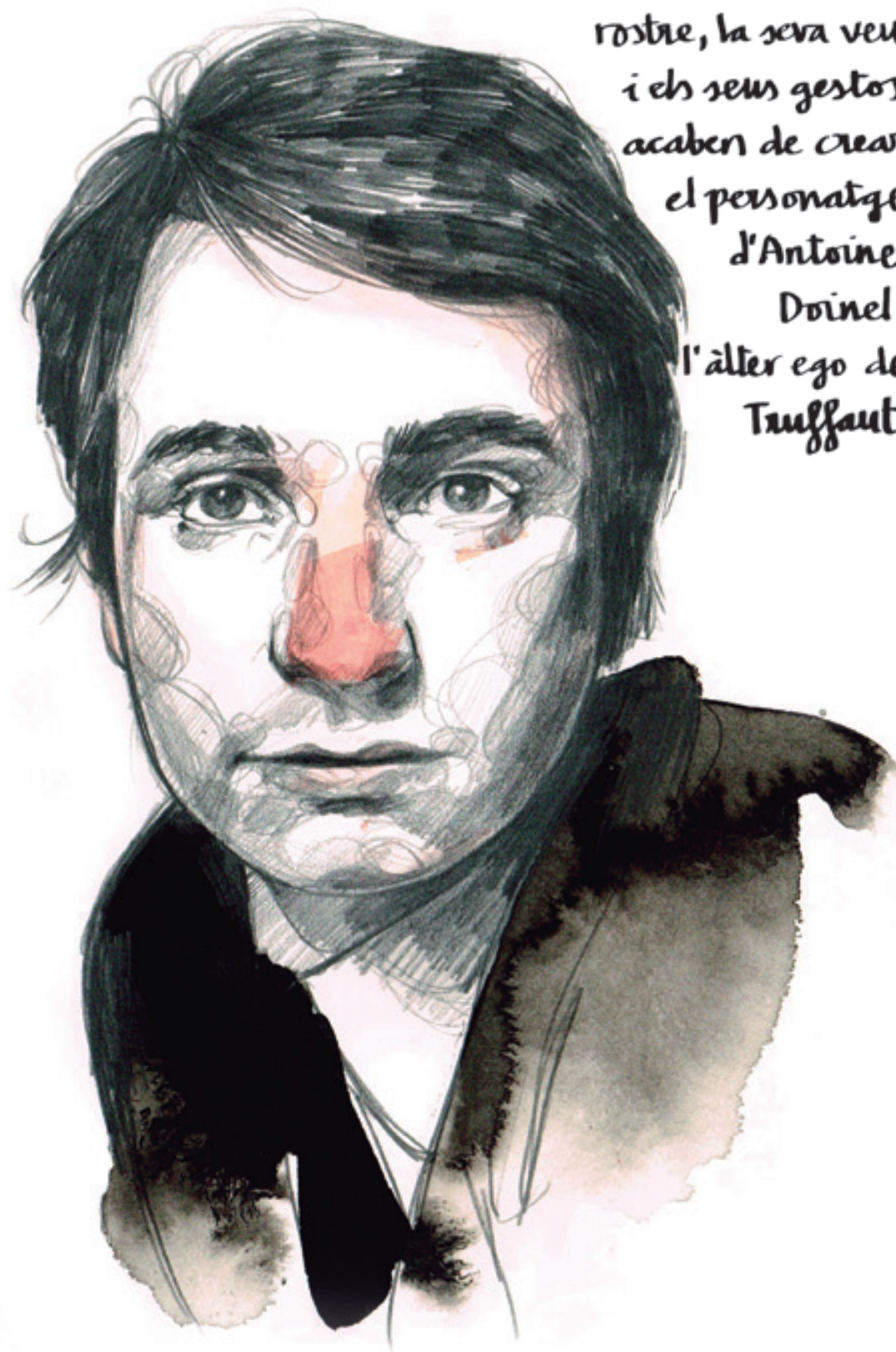
EL PRIMER TRIANGLE
Truffaut- Doinel- Léaud

“Començo una pel·lícula pensant que
serà divertida i, després, m'adono que
únicament la podrà salvar la tristesa”.

Aquest és François Truffaut,
director de cinema,
un dels principals
representants
de la Nouvelle
Vague.

Aquest és Jean-Pierre
Léaud, actor. El seu
rostre, la seva veu
i els seus gestos
acaben de crear
el personatge
d'Antoine
Doinel,
l'alter ego de
Truffaut.

Antoine Doinel és el protagonista de quatre pel·lícules i un curt en què Truffaut adopta la seva biografia com a punt de partida per al desenvolupament de l'acció.

El personatge apareix per primera vegada el 1959, a "Els 400 cops", pel·lícula que sorgeix d'una idea que anava destinada a ser un curt, "la fuga d'Antoine", un repàs de la seva adolescència allunyat de sentimentalismes. Truffaut considerava que la pubertat era un mal moment que tothom havia de passar.

"Els 400 cops" 1959

"Antoine i Colette" 1962

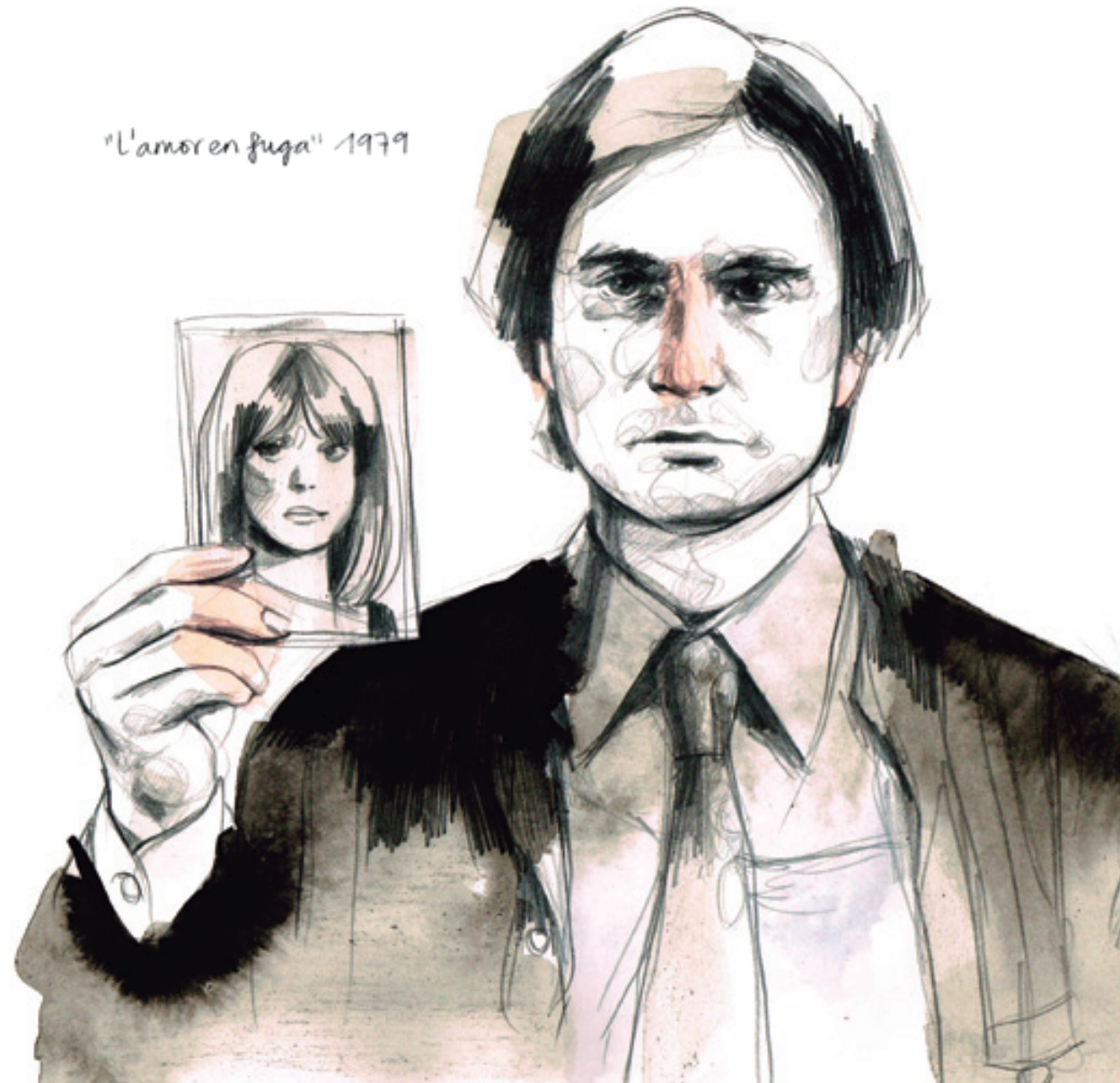

"Petons robats" 1968

"Domicili conjugal" 1970

"L'amore en fuga" 1979

*François va dir el cognom "Truffaut" després que la seva mare conegués Roland Truffaut el 1933, quan ell tenia ja un any. El 1942 descobrirà que Roland no era el seu pare en trobar per casualitat uns documents.

Jean-Pierre L aud
com a Antoine Doinel
en un fotograma
de "Els 400 cops".

François Truffaut era fill de Janine de Monferrand, una jove de classe mitjana del barri de Pigalle que va tirar endavant l'embaràs i el part clandestinament. El nen, de pare desconegut*, va estar a cura d'una mainadera i, més tard, de la

seva àvia. La seva mare va viure com si mai no hagués tingut cap fill; François era la prova d'una  poca que Janine no volia recordar. "Quan sento un adult que enyora la infantesa, tendeixo a pensar que té mala memòria".

Roland i François Truffaut a la
pantalla a través d'Albert Pérony
i Jean-Pierre Léaud.

És que el petit Truffaut va créixer en un entorn hostil i precari, amb una mare que se'n va desentendre, i així ell va desenvolupar una habilitat adaptadora per mentir. Va créixer, doncs, refugiat en la lectura i en la foscor de les sales de cinema, on assistia d'amagat, cosa que es va fer encara més freqüent després de la mort de l'àvia, quan va haver d'anar a viure a l'apartament minúscul que compartien la seva mare i Roland Truffaut.

